

Pauli första bref till Tessalonikerna.

1 Kapitlet.

Aposteln tackar Gud för Tessalonikerna och berömmar deras tro, kärlek och tålmod.

Paulus och Silvanus och Timoteus till Tessalonikerförsamlingen i Gud Fader och Herren Jesus Kristus. Nåd vare eder och frid [från Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus]. 2 Kor. 1: 19; 1 Pet. 5: 12; Rom. 1: 7; 1 Kor. 1: 3; Ef. 1: 2; 1 Pet. 1: 2.

2 Vi tacka Gud alltid för eder alla, hafvande eder i åtanke i våra böner, Rom. 1: 8, 9; Ef. 1: 16; Fil. 1: 3; 2 Tess. 1: 3.

3 oförlåtigen inför Gud och vår Fader ihågkommande edert verk i tron och edert arbete i kärleken och eder uthållighet i hoppet på vår Herre Jesus Kristus, Jh. 6: 29.

4 emedan vi känna, I af Gud älskade bröder, eder utkorelse; 2 Tess. 2: 13.

5 ty vårt evangelium kom till eder icke blott i ord, utan ock i kraft och i den Helige Ande och i mycken fullvisshet, såsom I veten, hurudana vi voro bland eder för eder skull. 1 Kor. 2: 4; 1 Tess. 2: 1; 1 Kor. 4: 20; 2 Kor. 6: 6.

6 Och I blefven våra efterföljare och Herrens, mottagande ordet under mycket trång-

mål med den Helige Andes glädje, 1 Kor. 4: 16; Fil. 3: 17; 2 Tess. 3: 6, 9; Ag. 17: 11; Ebr. 10: 34.

7 så att I blefven en föresyn för alla de troende i Macedonien och Akaja.

8 Ty från eder har ljudet af Herrens ord utgått; icke allenast i Macedonien och Akaja, utan ock på hvarje ort har *ryktet om* eder tro till Gud spridit sig, så att vi icke behöfva tala något *därom*.

9 Ty de förkunna själfva om oss, hurudan ingång vi hade hos eder, och huru I omvänden eder till Gud från afgudarna, för att tjäna den levande och sanne Guden 1 Kor. 12: 2.

10 och förbida hans Son från himlarna, hvilken han uppväckte från de döda, Jesus, som frälsar oss från den tillkommande vreden.

2 Tess. 1: 10; Upp. 1: 7; Ag. 2: 24, 32; Mt. 3: 7; Rom. 5: 9.

2 Kapitlet.

Aposteln påminner om sin verksamhet ibland dem och tackar åter Gud för dem.

Ty I kännen själfva, bröder, vår ingång hos eder, att den icke var fruktlös;

1 Tess. 1: 5, 9.

2 utan ehuru vi, såsom I veten, hade förut lidit och blifvit

skymfude i Filippi, voro vi frimodiga i vår Gud att tala till eder Guds evangelium under mycken kamp.

Ag. 16: 22; 17: 2; Fil. 1: 30; Kol. 2: 1.

3 Ty vår förkunnelse kommer icke af villfarelse, icke heller af orenhet, icke heller med list;

2 Kor. 7: 2.

4 utan såsom vi af Gud hafva pröfvats värdiga att få oss evangelium anförtrödt, så tala vi, icke såsom vi ville behaga människor, utan Gud, som pröfvar våra hjärtan.

Gal. 2: 7; 1 Tim. 1: 11; Tit. 1: 3;

Gal. 1: 10.

5 Ty såsom I veten, umgingos vi aldrig hvarken med smickrande ord eller med förvändning för vinningslystnad, Gud är vårt vittne,

2 Kor. 2: 17; 4: 2; Ag. 20: 33; 2 Kor.

12: 17; 1: 23; 11: 31; Gal. 1: 20.

6 ej heller sökte vi pris af människor, vare sig af eder eller af andra,

Jh. 5: 41, 44; 7: 18; 2 Kor. 3: 1; 10: 12.

7 änskönt vi såsom Kristi apostlar kunde hafva någon myndighet, utan vi voro milda ibland eder. Likasom en ammande moder omhuldar sina barn,

2 Tess. 3: 9; 1 Kor. 9: 14, 15;

2 Kor. 10: 1, 2, 8, 10, 11; 13: 4.

8 så äro vi af innerlig kärlek till eder villiga att dela med eder icke blott Guds evangelium, utan ock vårt eget lif, emedan I hafven blifvit oss kära.

Ag. 20: 24; 2 Kor. 12: 15;

Fil. 2: 17.

9 Bröder, I kommen ju ihåg

vårt arbete och vår möda: vi predikade för eder Guds evangelium, natt och dag arbetande, för att icke betunga någon af eder.

1 Kor. 4: 12; 2 Kor. 11: 9;

12: 13, 14; 2 Tess. 3: 8.

10 I ären vittnen och äfven Gud, huru heligt och rättfärdigt och ostraffligt vi umgingos med eder, som tron;

11 såsom I veten, huru vi, likasom en fader sina barn, förmanade och uppmuntrade hvar och en af eder

12 och betygade, att I skullen vandra värdigt Gud, som kallade eder till sitt rike och sin härlighet.

1 Mos. 17: 1; 1 Kor. 7: 20;

Ef. 4: 1; Fil. 1: 27; Kol. 1: 10.

13 Fördenskull tacka ock vi Gud oafåtligen, att då I undfingen Guds af oss predikade ord, mottogen I det icke som människors ord, utan, såsom det sannerligen är, som Guds ord, hvilket ock är verksamt i eder, som tron.

Mt. 10: 40; Gal. 4: 14.

14 Ty I, bröder, blefven efterföljare af de Guds församlingar, som i Judeen äro i Kristus Jesus, emedan äfven I af edra egna stamförvanter leden detsamma, som ock de *ledo* af Judarna;

Ebr. 10: 34; Ag. 17: 5, 13.

15 hvilka ock dödade Herren Jesus och sina egna profeter och förföljde* oss och äro Gud misshagliga och stå alla människor emot,

Mt. 23: 34, 37; Lk. 13: 33, 34; Ag. 7: 52.

* Eller: bortdrefvo.

16 i det att de förhindra oss att tala till hedningarna, att de måtte frälsas; på det att de alltid må fylla sina synders mått. Men vreden har kommit öfver dem till det yttersta.*
Mt. 23: 32; Ag. 13: 50; 14: 5, 19; 19: 9; 22: 21, 22.

17 Men vi, bröder, som nu en kort tid varit skilda från eder till ansiktet, *men icke till hjärtat*, hafva desto mer med stor åstundan beflitat oss om att få se edert ansikte.

18 Därför ämnade vi, nämligen jag Paulus, både en och två gånger att komma till eder, och satan hindrade oss.

19 Ty hvem är värt hopp eller vår glädje eller vår berömmelses krona? Eller ären icke äfven I det inför vår Herre Jesus i hans tillkommelse?

2 Kor. 1: 14; Fil. 2: 16; 4: 1.

20 I ären ju vår ära och glädje.

3 Kapitlet.

Aposteln säger, att han af omsorg om Tessalonikerna hade sändt Timoteus till dem.

Därför, då vi icke längre kunde härda ut, funno vi för godt att blifva lämnade allena i Aten

2 och sände Timoteus, vår broder och Guds tjänare och vår medarbetare i Kristi evangelium, för att styrka och hugsvala eder i eder tro,

Ag. 16: 1; Fil. 2: 19.

3 på det att ingen måtte

blifva vacklande i dessa trängsmål; ty I veten själfva, att vi äro bestämda till sådant.

Ag. 14: 22; Ef. 3: 13; Fil. 1: 14; 2 Tim. 3: 12.

4 Ty när vi voro hos eder, sade vi ju eder förut, att vi måste komma i trängsmål, såsom det ock har skett, och I veten.

5 Fördenskull, då jag icke längre kunde härda ut, sände jag ock för att få veta om eder tro, huruvida icke tilläfventyrs frestaren frestat eder, och vårt arbete kunde blifva fruktlöst. Mt. 4: 3; Fil. 2: 16.

6 Men nu, sedan Timoteus kommit till oss från eder och bragt oss det glada budskapet om eder tro och eder kärlek, och att I alltid hafven oss i god åtanke, längtande att få se oss, såsom ock vi eder,

7 så hugsvalades vi därför, I bröder, med afseende på eder efter all vår nöd och trängsel genom eder tro.

8 Ty nu lefva vi, om I stån fast i Herren.

9 Ty hvilken tacksägelse kunna vi hembära Gud för eder, för all den glädje, hvarmed vi för eder skull glädjas inför vår Gud,

10 bedjande natt och dag på det ifrigaste, att vi måtte få se edert ansikte och fullkomna, hvad som fattas i eder tro?

Rom. 1: 10, 11; 15: 23.

11 Men vår Gud och Fader

* Eller: kommit öfver dem till ett slut. Eller: i hela sin fullhet.

själf och vår Herre Jesus Kristus styre vår väg till eder.

12 Men eder göre Herren rika och öfverflödande i kärleken till hvarandra och till alla, såsom ock vi äro till eder,

1 Tess. 5: 15.

13 på det att han må styrka edra hjärtan till att vara ostraffliga i helighet inför Gud och vår Fader vid vår Herre Jesu Kristi tillkommelse med alla hans heliga.

2 Tess. 2: 17;

Fil. 1: 10; 1 Tess. 5: 23; Mt. 25: 31;

2 Tess. 1: 7; Jud. v. 14.

4 Kapitlet.

De förmanas att afhålla sig från orenhet, orättfärdighet och sysslöshet, samt att icke sörja öfver de afsomnade.

För öfrigt, bröder, bedja och förmana vi eder alltså i Herren Jesus, att såsom I undfingen af oss, huru I bören vandra och behaga Gud*, I mån än mer öfverflöda.

Fil. 1: 27; 1 Tess. 2: 12.

2 Ty I veten, hvilka bud vi gifvo eder genom Herren Jesus.

3 Detta är nämligen Guds vilja, eder helgelse, att I afhållen eder från horeri;

Rom. 12: 2; Ef. 5: 17, 27; Fil. 4: 8.

4 att hvar och en af eder vet att förskaffa sig sin egen maka i helgelse och ära,

1 Kor. 7: 2.

5 icke i begärelses lusta, såsom ock hedningarna, hvilka icke känna Gud;

1 Kor. 15: 34; Ef. 4: 17, 18.

6 att ingen förfördelar eller

besviker sin broder i handel ochandel; ty Herren är en hämnare öfver allt detta, såsom vi ock förut sade och betygade för eder.

1 Kor. 6: s.

7 Ty Gud har icke kallat oss till orenhet, utan i helgelse.

3 Mos. 19: 2; Jh. 17: 19; 1 Kor. 1: 2.

8 Därför, den som förkastar detta, han förkastar icke en människa, utan Gud, som gifver sin Helige Ande till eder.

Lk. 10: 16.

9 Men om broderskärleken hafven I icke behof, att jag skrifver till eder; ty I ären själfva lärda af Gud att älska hvarandra.

Jer. 31: 34;

Jh. 6: 45; 3 Mos. 19: 18; Mt. 22: 39;

Jh. 13: 34; 15: 12; Ef. 5: 2; 1 Pet. 4: 8;

1 Jh. 3: 11, 23; 4: 21.

10 Ty I gören ju så mot alla bröderna i hela Macedonien; men vi förmana eder, bröder, att än mer *däri* öfverflöda

11 och att sätta eder ära i att vara stilla och sköta edert eget och arbeta med edra händer, såsom vi bjödo eder;

Ag. 20: 34; Ef. 4: 28; 2 Tess. 3: 8, 12.

12 på det att I mån vandra ärbart i förhållande till dem, som äro utanför, och icke hafva behof af något**.

2 Tess. 3: 7; 1 Pet. 2: 12.

13 Men vi vilja icke, bröder, att I skolen vara okunniga om de afsomnade, på det att I icke mån sörja, såsom ock de andra, som icke hafva något hopp.

5 Mos. 14: 1; 2 Sam. 12: 20.

14 Ty om vi tro, att Kristus

* A. 1.: Tillägg: såsom I ock vandra.

** Eller; af någon.

dog och uppstod, så skall ock Gud på samma sätt genom Jesus framföra med honom de afsomnade. 1 Kor. 15: 13, 18, 20—22.

15 Ty detta säga vi eder i kraft af ett Herrens ord: Vi, som lefva, som äro kvarlämnade ända till Herrens tillkommeelse, skola ingalunda komma före de afsomnade.

1 Kor. 15: 51, 52.

16 Ty Herren själf skall med befällande rop, med en öfverängels röst och med Guds basun fara ned från himmelen, och de i Kristus döda skola uppstå först.

Mt. 24: 31;

1 Kor. 15: 52; 2 Tess. 1: 7.

17 Sedan skola vi, som lefva, som äro kvarlämnade, bortföras tillika med dem bland skyar Herren till mötes i luften; och så skola vi alltid vara med Herren. Jh. 12: 26; 14: 3; 17: 24.

18 Hugsvälen därför hvarandra med dessa ord.

5 Kapitlet.

Förmaning till vaksamhet, emedan det är ovisst, när Herrens dag kommer; till kärlek och flera andra kristliga dygder.

Men om tiderna och stunderna *här för*, bröder, hafven I icke behof, att det skrives till eder.

Mt. 24: 3, 36.

2 Ty I veten själfva noggsamt, att Herrens dag kommer, såsom en tjuf om natten.

Mt. 24: 43; Mk. 13: 33, 34; Lk. 21: 34;

2 Pet. 3: 7, 10; Upp. 3: 3; 16: 15.

3 När de säga: Det är frid och trygghet, då kommer oväntadt fördärf öfver dem, lika-

som födslosmärthan öfver den hafvande kvinnan; och de skola icke kunna undfly. Lk. 21: 35.

4 Men I, bröder, ären icke i mörker, så att den dagen skall såsom en tjuf öfverfalla eder;

Ef. 5: 8.

5 ty I ären alla ljusets söner och dagens söner, vi tillhöra icke natten eller mörkret.

6 Så låtom oss därför icke sofva, såsom ock de andra, utan låtom oss vaka och vara nyktra.

Mt. 24: 42; Lk. 21: 36; Rom. 13: 11;

1 Pet. 5: 8.

7 Ty de som sofva, de sofva om natten; och de som dricka sig druckna, de äro druckna om natten.

Rom. 13: 13.

8 Men låtom oss, som tillhöra dagen, vara nyktra, iklädda trons och kärlekens pansar och såsom en hjälm frälsningens hopp;

Ef. 59: 17; Rom. 13: 12;

1 Kor. 16: 13; Ef. 6: 14.

9 ty Gud bestämde oss icke till vrede, utan till vinnande af frälsning genom vår Herre Jesus Kristus,

Rom. 9: 22;

Jud. v. 4; 1 Pet. 2: 8.

10 som dog för oss, på det att, antingen vi vaka eller sofva, vi må lefva tillika med honom.

Rom. 14: 8, 9; 2 Kor. 5: 15.

11 Därför, förmanen hvarandra och uppbyggen den ene den andre, såsom I ock gören.

12 Men vi bedja eder, bröder, att kännas vid dem, som arbeta bland eder och äro edra föreståndare i Herren och tillrättvisa eder,

Rom. 15: 27;

1 Kor. 16: 18; Fil. 2: 29.

13 och att hålla dem i hög-

sta mätto kära för deras verks skull. Hållen frid med hvarandra.

14 Och vi förmana eder, bröder: Tillrättavisen de oordentliga, uppmuntren de klenmodiga, stödjén de svaga, varen långmodiga mot alla.

2 Tess. 3: 6, 11; Rom. 14: 1;
Gal. 6: 1, 2.

15 Sen till, att ingen veder-gäller någon med ondt för ondt; utan faren alltid efter det goda både i förhållande till hvarandra och till alla *människor*.

3 Mos. 19: 18; Ords. 17: 13; 20: 22;
24: 29; Gal. 6: 10.

16 Glädjens alltid.

Lk. 10: 20; Rom. 12: 12; Fil. 4: 4.

17 Bedjen osäflätligen.

Lk. 18: 1; Ef. 6: 18; Kol. 4: 2.

18 Varen i allt tacksamma; ty detta är Guds vilja i Kristus Jesus med afseende på eder.

Ef. 5: 20.

19 Utsläcken icke Anden.

Ef. 4: 30; 2 Tim. 1: 6.

20 Förakten icke profetior;

1 Kor. 14: 30.

21 men pröfven allt; behållen det goda.

1 Kor. 2: 11, 15; 1 Jh. 4: 1.

22 Afhållen eder från allt slags ondt.

23 Men fridens Gud själf helge eder helt och hållet; och må hela eder ande och själ och kropp blifva bevarad ostrafflig vid vår Herre Jesu Kristi tillkommelse. Fil. 4: 9; 1 Kor. 1: 8;

1 Tess. 3: 13; 2 Pet. 3: 14.

24 Trofast är han, som kallar eder; och han skall ock göra det. 1 Kor. 1: 9; 2 Kor. 1: 18;

2 Tess. 3: 3.

25 Bröder, bedjen för oss.

26 Helsen alla bröderna med en helig kyss. Rom. 16: 16; 1 Kor. 16: 20; 2 Kor. 13: 12; 1 Pet. 5: 14.

27 Jag besvär eder vid Herren, att brefvet blir läst för alla bröderna. Kol. 4: 16.

28 Vår Herre Jesu Kristi nåd vare med eder. Amen.

Rom. 16: 24; 1 Kor. 16: 23.